

- Hvad er du så glad over, Eva?

- Ih jo, jeg føler mig så ensom

- Skal der nu være noget at være glad for?

- Ja, for så kommer jeg måske i »Billedbladet«

JEG ER BLEVET CIVILISERET

FORTSAT FRA SIDE 3

— Da jeg havde skrevet »Jeg er salig« i 1933, fik jeg 5 kroner i forskud og 50 kroner om måneden, og dem brugte jeg på en mand, der skulle oversætte den til tysk, men det blev aldrig til noget. Ja, vi havde kun råd til at fyre i et værelse, og der sad jeg og læste højt for børnene af Oliver Twist og Baskervilles Hund — vi havde det skam vældig sjovt — på en måde mere end nu, men det er ikke ensbetydende med, at jeg vil romantisere fattigdommen — dengang gjaldt det bare om at overleve, og det eneste positive, jeg kan sige, er, at vi aldrig oplevede den såkaldte sure fattigdom.

— Kloge hoveder ville have rådet Dem til at tage et fast job?

— Jeg har skam prøvet lidt af hvert, men jeg tror ikke på, at det kan lade sig gøre — selvfølgelig er der nogen, der kan, men der er også mange, der er gået i stykker på det — der kommer jo til at bestå en evindelig konflikt, hvis man skal føle sig ansvarsbevidst over for det, man udfører om dagen, og samtidig yde sit bedste, når man kommer træt hjem om aftenen.

— Ville De have fået lavet mere, hvis De dengang havde haft 30.000 om året?

— Selvfølgelig, jeg ville bestemt have haft mindst 20 romaner bag mig i dag, og deraf ville nok en 5-10 stykker have holdt i vask.

FØLER De Dem som et misforstået geni?

— Min ærgerrighed som forfatter er behersket — ellers havde jeg nok tænkt mig noget mere, jeg har altid syntes, det var vigtigt at være en god familiefader og få leget med mine børn, men nu, hvor de er fra hånden, ville jeg gerne have skrevet en 2-3 romaner til.

— Hvad synes De om slagteriarbejdernes reaktion mod kunstner-gaverne?

— Jeg beklager den, men det er ikke slagteriarbejdernes skyld, men den mangelfulde kulturpolitik, der er blevet

ført gennem årene. Selv om jeg ikke tilhører nogen klan, er jeg storsnudet nok til at tro, at jeg som forfatter har læst mere, tænkt mere og skrevet mere end slagteriarbejderne. Samtidig erkender jeg, at en slagteriarbejder ved mere om at slagte end jeg gør — hvorfor kan han så ikke acceptere, at en forfatter ved mere om kunst end han?

— Trods Deres kendskab til fattigdom har De aldrig skrevet en social roman?

— Nej, selv om jeg er socialist har jeg altid følt, at de menneskelige problemer er mere væsentlige end de politiske.

— Hvordan følger et tidligere enfant terrible sig ved ikke at være enfant longere?

— Jeg er stadig revolutionær, og fordi jeg har bevaret min revolutionære indstilling siden gymnasietiden, kan man vel egentlig sige, at jeg også er konservativ.

— De har klaret Dem uden de 30.000 kroner, men kunne

De have klaret Dem uden Deres kone, Vipa?

— Nej, min kone er faktisk temmelig fantastisk. Hun er i dag 56, og jeg synes stadig, at hun er meget attraktiv — jeg er fantastisk forelsket i hende, og jeg savner hende, når hun ikke er her — hun arbejder nogle dage om ugen som teknisk tegner, så vi har skam fast indtægt.

— Det siges i folkemund, at De ikke er udpræget monogam indstillet?

— Jeg traf min kone i 1933 — netop da »Jeg er salig« var udkommet. Jeg havde ført et temmelig omtumlet liv, og jeg var kommet til det punkt, hvor jeg ikke kunne holde mig selv ud. Så var det altså ved et tilfælde, at jeg mødte hende første gang, og jeg vidste straks, at det var hende, jeg havde ledt efter. Det var sgu den vildeste romantik, ikke? Vi traf hinanden den 4. februar — den 2. så vi på lejlighed, den 1. maj blev vi gift, og 9 måneder efter kom Tony.

— Vidste Deres kone, hvad hun gik ind til?

— Jeg lagde kortene på bordet, inden vi blev gift. Jeg sagde: — Jeg kan ikke være dig seksuelt tro, men jeg vil blive hos dig og opdrage børnene, og vi har begge haft vores fulde frihed. Derfor har vi aldrig behøvet at skule noget for hinanden — vi har altid kunnet være åbne og afdække alt for hinanden.

HVAD med den højt be-sungne troskab?

— Jeg er enig med Riffbjerg, når han udtrykker håbet om, at det 20. århundrede vil befri os for den seksuelle slavemoral, der bevirker, at man er nødsaget til at gå rundt og skamme sig over sig selv — så man glemmer at være et levende menneske.

— Deres fire børn er trods den usædvanlige barndom kommet godt i gang?

— Ja, men hvordan det lykkedes at få tre af dem frem til studentereksamen begriber jeg ikke! Den eldste bliver magister i slaviske sprog nu til sommer, sønnen er bibliotekar og befinder sig i øjeblikket i junglen, hvor han skal oprette bibliotek for lokalbefolkningen, den ene af tvillingepigerne blev student sidste sommer, og Keld- da har jo allerede udgivet sin første bog.

— Man siger, at børn skal have tryghed frem for alt?

— Der er jo mange former for tryghed, men faktisk er det mit indtryk, at ingen af dem ville have undværet den harsaderede form for tilværelse, vi nu engang har ført — de tror på deres far — sådan at forstå, at situationen til har været forsvundet — men aldrig håbløs....

det min far

MIN FAR var oppe klokken 6 i morges, fordi hele foreningen ska' med på stadion te' Fagenes Fest og komme ind i en lang række med trillebørc med bar blomster i, tulleaner, irisser, gyl-denlakker og marguritter og knoldbegonier. Osse nogen morgenfruer og stedmor', hvis de er sprunget ud. Og alle konerne ska' komme med blå kaffekander i en lang række efter hinanden og med forklæ'r på og lugevanter og river og spader og skuffejern.

Alle folkene på siddepladserne ska' fame se, at konerne osse bestiller noget i vores haver og ikke ligger og driver den a', mens far er på sit arbejde og sveder, så det skummer i munden og alting. Manglede bare, sa'e min far. Kongen kommer måske og griner nok ordentlig, fordi makketenderen osse er med i en lille ølvogn og deler ud, hvis der er mer' i kassen.

Allesammen ska' samles på festpladsen, og så går vi med en transistor i spidsen de 3 kilometer. Ingen må hvile eller skæve te' Damhuskroen på vejen, fordi det sinker og laver huller i rækkerne. Hold den smule ud, si'r min far. Bagefter går vi samlet hjem igen te' vores egen forening og laver havest te' den lyse morgen med fyrværkeri og en håndbajer bag hækken. Så

ka' vi øve os lidt på pinse-morgen, der kommer på næste søndag og er dejlig med en spegesild te' og nogen ordentlige men'sker og holle bordskik med.

På stadion ska' allesammen rette sig efter mig, sa'e min far, fordi jeg er en af de eneste, der må gå inde på grasset og har armbind på og medalje og alle tider ved siden af kongelogen, når jeg har tid og sidde ned mellem kampene.

Så snart Rekkert er færdig og har vundet tromleløbet, ska' han ikke stå og stavle sig op og glo. Det er ud a' banen med det samme, fordi folk ka' ikke se snart for bar'

folk, der tror, de er noget og bli'r på grasrabbatten. Osse Marius ska' ta' sit lasso med ud og forsvinde. Ingen af vores folk ska' ha' skyld i avisen i morgen for og ikke ville gå te' side for festkomiteen, der knapt ka' være te' stede, selv om de har lavet det hele gratis for og mere folk.

Hver mand får et nummer, og nu går vi allesammen hjem i vores huse og ta'r en lille én på øjet, så vi er klar te' afmarch, når makketenderen hejser foreningsflaget klokken 12. Vores feltråb er: Sej'r over Carlsberg, der plejer og løbe med medaljerne. La' bryggerne nøjs med det tynde øl. ERASMUS

WEEKEND

A-PRESSENS SØNDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Farimagsgade 49
København K.
Tlf. 1513 95
Redigeret af:
Robert Corydon
Lav-out:
Kaj Hansen
Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Harry Rasmussen og Hans Rishøj